

[Justitsministeren.]

heder forekomme mig rimeligt at rette en Henvendelse om rent personretlige Spørgsmaal eller Myndighedsproblemer til Tilsynsraadet for Statens Sindssygehospitalet. Jeg finder heller ikke, det vilde være rimeligt, om Udvalget vilde stille et saadant Krav. Hvis derimod Tilsynsraadet af sig selv, maaske foranlediget af det ærede Medlem, har Lyst til at fremsætte nogle Udtalelser, vil jeg læse dem med stor Interesse.

Den ærede Ordfører for Venstre sagde dernæst, at der maatte ikke herske Tvivl om, at de sindslidende, som han omtalte, og som altsaa er Genstand for nøjere Drøftelse i Indenrigsministeriets Kommission, ikke faldt ind under Forslaget. Jeg maa i saa Henseende henvise til, at det kan der formentlig heller ikke være nogen Tvivl om, hvad det ærede Medlem ogsaa selv var opmærksom paa, idet han, saa vidt jeg erindrer, henviste til Bemærkningerne.

Lad mig her røbe over for Historien, at disse to Stykker i Slutningen af de indledende Bemærkninger er skrevet af Indenrigsministeren personlig, og jeg har bedt Indenrigsministeren skrive disse Bemærkninger af Hensyn til, at vedkommende Kommission sorterede under ham, for at der ikke fra Indenrigsministeriet senere skulde kunne rejses nogen Art af Kritik i saa Henseende. Der er altsaa med andre Ord fuld Enighed mellem Indenrigsminister og Justitsminister om, at dette Lovforslag kun vedrører egentlig sindssyge. Jeg kan i saa Henseende nøjes med at henvise til Bemærkningerne, og jeg tror ikke, det bliver nødvendigt yderligere at pointere dette i Lovforslaget, men kan ikke have noget imod det, hvis Udvalget skulde finde dette.

Den ærede Ordfører for Venstre var derefter betænkelig ved § 2, Stk. 1, men sagde ikke, hvad han eventuelt vilde have sat i Stedet for det, der staar. Af de Udtalelser, der blev fremsat, og hvori han ytrede Tilfredshed med § 2, Stk. 2, saa vidt jeg forstod ham, kunde man ledes til den Opfattelse, at den ærede Ordfører mente, at ogsaa Amtslægen skulde drages med ind i de Tilfælde, der er omtalt i § 2, Stk. 1. Jeg kunde i og for sig ikke have noget derimod, hvis Forholdet ikke var det, at det sikkert vil vise sig at være en unødvendig og urimelig Foranstaltning i de 99 pCt. af Tilfælde, men det kan vi jo nærmere drøfte i Udvalget.

Det sidste Spørgsmaal, som den ærede Ordfører rejste, vedrørte Udskrivningsreglerne, hvor Ordføreren for Venstre sagde, at

Spørgsmaalet om Udskrivning burde kunne indbringes for Domstolene. Jeg vil dertil sige, at jeg er ikke helt klar over, hvorvidt det ærede Medlem, eller Venstre altsaa, ønskede Administrationen, Justitsministeriet, erstattet med Domstolene i disse Tilfælde, eller han ønskede, at Justitsministerens Afgørelse kunde indbringes for Domstolene, men det kan jeg faa nærmere Oplysning om i Udvalget. Jeg er villig til at drøfte begge Spørgsmaal.

Det, der kommer an paa her, er ikke et særligt Prestigespørgsmaal for Justitsministeren — det er ikke behagelige Sager at skulle afgøre —, det gælder at finde den Løsning, som det praktiske Liv vil føle sig bedst tjent med. I den Henseende maa jeg advare mod en vis Betragtning, som saa tit gøres gældende fra Venstre og ogsaa fra Det konservative Folkeparti, som om det er rimeligt at nære i al Almindelighed en Mistillid til Administrationen eller vedkommende Minister. Jeg synes ikke, at man tjener noget demokratisk Formaal ved altid at lade, som om man faar en ideel Afgørelse gennem Domstolene, medens man faar Afgørelsen præget af andre muligvis uvedkommende Hensyn, hvis den henlægges til en Minister, som jo i øvrigt i den Art Sager vil forespørge de særlig sagkyndige Institutioner. Jeg tror ikke, at man fra Retssikkerhedens Synspunkt har større Risiko at løbe i det ene end i det andet Tilfælde, og det bliver altsaa for mig nærmest et Spørgsmaal om, hvilken Ordning der er den mest praktiske, hensigtsmæssige og hurtigste. Jeg tror ikke, det har været det ærede Medlem Hr. Julins Mening i og for sig at udtale nogen Mistillid til en Minister i den Art Sager, men det sker saa tit, og det forekommer mig urimeligt, for der anvendes vel i den Art Sager den samme Samvittighedsfuldhed af vedkommende Minister, som der anvendes af vedkommende Domstol.

Til den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Skjerbæk, vil jeg gerne sige, at jeg godt kunde forstaa de indledende Betragtninger, han gjorde gældende, men paa den anden Side maa han ogsaa kunne forstaa, at det, der for mig har været afgørende over for dette Lovforslag, som jo er strændet igennem saa mange Aar, og som har været Genstand for saa mange Forhandlinger, er at finde en rimelig Mellemløst, for at man ikke af Hensyn til det ærede Medlems indledende Betragtninger besværliggør i for høj Grad Indlæggelsen af de 99 pCt. af de sindssyge, for at opnaa den størst mulige Sikkerhed for, at der ikke begraas Uretfærdigheder eller